28 Φεβρουαρίου, 1945

Ραδιοφωνική ομιλία του υπουργού Προπαγάνδας και Διαφώτισης Δρ. Γιόζεφ Γκέμπελς

Ραδιοφωνική ομιλία
του υπουργού
Προπαγάνδας και Διαφώτισης
Δρ. Γιόζεφ Γκέμπελς

Πηγή:
https://archive.org/details/HeiberHelmut-JosephGoebbels-Reden-1932-1945

28 Φεβρουαρίου, 1945 — Ραδιοφωνική Ομιλία.

Γερμανοί μου εθνοσύντροφοι και εθνοσυντρόφισσες!

Εάν, μετά από μια μεγάλη ανάπαυλα, σας δίνω για άλλη μια φορά μια επισκόπηση της τρέχουσας στρατιωτικής και πολιτικής πολεμικής κατάστασης σε μια ραδιοφωνική ομιλία, αυτό δεν το κάνω επειδή σήμερα υπάρχει κάποιος ειδικός, επίκαιρος λόγος. Ο στόχος μου με αυτό είναι να σας δώσω μια γενική εικόνα της τρέχουσας κατάστασης του πολέμου, η οποία κατά τις τελευταίες εβδομάδες είχε μια τόσο θλιβερή εξέλιξη για εμάς.

Σε μια εποχή τόσο ταραχώδη, όπου μερικές φορές συμβαίνουν γεγονότα και αλλαγές μέσα σε μια βδομάδα, που η παγκόσμια ιστορία θα χρειάζονταν κανονικά ένα χρόνο ή μερικές φορές ακόμη και μια δεκαετία, είναι πολύ εύκολο για τους ανθρώπους να χάσουν από τα μάτια τους την κλίμακα των γεγονότων, να μπερδέψουν την αιτία με το αποτέλεσμα, τα όνειρα με τα γεγονότα, την κακοτυχία με την απελπισία, την κρίση με την καταστροφή, και έτσι να καταλήξουν σε έναν λαβύρινθο ψυχικής και πνευματικής σύγχυσης από τον οποίο δεν μπορούν πλέον να βρουν διέξοδο. Αν ένας λαός που παλεύει για τη ζωή του κάνει αυτό το μοιραίο λάθος, έστω και για μικρό χρονικό διάστημα, είναι χειρότερο από μια χαμένη μάχη. Επομένως, πρέπει να είναι ένα από τα κύρια καθήκοντα της πολιτικής του ηγεσίας, να οξύνει το βλέμμα του όχι μόνο για τα γεγονότα, αλλά και για τις δυνατότητες και τις πιθανότητές του, και να τον καταστήσει απρόσβλητο από ηθικές ευαισθησίες και ασθένειες, που σε μια τόσο άσχημη εποχή όπως η σημερινή μπορεί να φαίνεται λογικό, αλλά θα ήταν ωστόσο εξαιρετικά επιζήμιο για τη νικηφόρα συνέχιση αυτού του ιστορικά μεγαλύτερου αγώνα για τη ζωή, την ευτυχία και το μέλλον του λαού μας.

Η γενική κατάσταση του πολέμου, από καθαρά στρατιωτική σκοπιά – για να ξεκινήσω μ’ αυτό – άλλαξε απότομα σαν αποτέλεσμα της επιτυχημένης σοβιετικής επίθεσης από το προγεφύρωμα Μπαράνοβ*, και μάλιστα εις βάρος μας. Οι στρατιές κρούσης των μπολσεβίκων, τις

---

* Από το προγεφύρωμα του Βιστούλα κοντά στο Μπαράνοβ είχε ξεκινήσει η επίθεση στις 12 Ιανουαρίου του 1ου Ουκρανικού μετώπου του Στρατάρχη Ιβάν Στεπάνοβιτς Κόνιεφ, και μία ή δύο μέρες αργότερα εμφανίστηκε το 1ο Λευκορωσικό μέτωπο του Ζούκοφ – ακολουθώντας το ρεύμα του ποταμού – στα προγεφυρώματα του Πούλαβι και του Μάγκνουτσες και τα άλλα «μέτωπα» στις βόρειες και νότιες πλευρές.

οποίες η σοβιετική ανώτατη διοίκηση είχε συγκεντρώσει σε αυτό το επικίνδυνο σημείο με συντριπτική υπεροχή, κατάφεραν μετά από πολύ σκληρές, αιματηρές και με μεγάλες απώλειες μάχες, να διεισδύσει βαθιά στην περιοχή της ανατολικής Γερμανίας και έτσι να δημιουργήσει μια κατάσταση για εμάς εξαιρετικά καταπιεστική. Δεν χρειάζεται να πω περισσότερα λόγια για αυτό. Καθένας από εμάς το γνωρίζει αυτό εδώ και πολύ καιρό, και η καθημερινή αναφορά της Ανώτατης Διοίκησης των Ενόπλων Δυνάμεων (OKW)* και οι εφημερίδες μας δεν το κρύβουν.

Η κατάστασή μας έχει γίνει επομένως εξαιρετικά τεταμένη, αλλά δεν έχει μείνει καθόλου χωρίς προοπτικές. Βρισκόμαστε επί του παρόντος σε μια στρατιωτική κρίση, που από πολλές απόψεις μοιάζει με αυτήν που αντιμετώπισε η Σοβιετική Ένωση από την πλευρά της στα τέλη του φθινοπώρου του 1941, όταν η Μόσχα απειλήθηκε με περικύκλωση, και το Λένινγκραντ περικυκλώθηκε, αλλά την αντιμετώπισε με επιτυχία. Και τότε όλος ο κόσμος θεωρούσε την υπόθεσή τους χαμένη**, με εξαίρεση την ίδια τη σοβιετική ηγεσία. Όλοι θα θυμούνται ότι η Αγγλία, στα τέλη του καλοκαιριού του 1940, όταν οι στρατιές μας απειλούσαν τις ακτές του Ατλαντικού και οι γερμανικές αεροπορικές και υποβρύχιες δυνάμεις κατέστρεφαν τον βρετανικό εξοπλισμό και τις θαλάσσιες μεταφορές, αντιμετώπισε μια παρόμοια κρίση αλλά τελικά την ξεπέρασε, αν και μετά από χρόνια προσπάθειας. Δεν χρειάζεται λοιπόν να εμβαθύνουμε πολύ στο ιστορικό παρελθόν για να βρούμε αλλού παράλληλες καταστάσεις με την σημερινή κατάσταση του Ράιχ. Η μέχρι τώρα πορεία αυτού του πολέμου δείχνει ήδη κάποιες από αυτές με μια σιγουριά που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί.

Εν ολίγοις, λοιπόν, μπορούμε να πούμε ότι οι αντιξοότητες και η κακοτυχία που μας βρήκε, αν και είναι πολύ οδυνηρή, σε καμία περίπτωση όμως δεν σημαίνει την παράδοση της νίκης μας και μαζί της τη διάλυση του Ράιχ και την βιολογική εξόντωση του γερμανικού λαού. Οι Πρώσοι δεν πυροβολούν τόσο γρήγορα – ή για να το πούμε πιο εύστοχα σε αυτή την περίπτωση: οι Γερμανοί δεν σταματούν να πυροβολούν! Έχουμε δημιουργήσει μια νέα γραμμή άμυνας στα ανατολικά, η οποία έχει μόνο αυτοσχεδιαστικό χαρακτήρα, τόσο για τους σημερινούς σκοπούς όσο και για τις μελλοντικές επιχειρήσεις. Είναι σαφές ότι θα ανακτήσουμε και πρέπει να ανακτήσουμε τα εδάφη που χάσαμε. Το πότε και το πώς – φυσικά, αυτό δεν μπορεί ακόμη να συζητηθεί δημόσια σήμερα. Αλλά η αποφασιστικότητά μας να το κάνουμε είναι σταθερή και ακλόνητη!

Οι εχθροί μας, πανηγυρίζουν – όπως έκαναν συχνά κατά τη διάρκεια αυτού του πολέμου – από πολύ νωρίς όταν νόμιζαν ότι κατάφεραν να σπάσουν τη ραχοκοκαλιά του Ράιχ. Ο πόλεμος δεν έχει τελειώσει ακόμα, και δεν θα τελειώσει καθόλου με αυτόν τον τρόπο. Ένας λαός 90 εκατομμυρίων, ο οποίος, μέσα από τα τρομερά παραδείγματα των απερίγραπτων μπολσεβικικών θηριωδιών στα ανατολικά του εδάφη

*OKW: Ανώτατη Διοίκηση Ενόπλων Δυνάμεων (Oberkommando der Wehrmacht)

**Ουσιαστικά αυτό είναι σωστό. Όχι μόνο στη Γερμανία, αλλά για παράδειγμα ακόμα και σε κύκλους με επιρροή στις ΗΠΑ, θεωρούσαν ήδη την Σοβιετική Ένωση ηττημένη.

που κατέλαβε ο εχθρός, έμαθε εκ νέου τη μοίρα που θα τον περίμενε μετά από μια χαλάρωση της στρατιωτικής ή πολιτικής του θέλησης να αντισταθεί, αν έχει ακόμα μια σπίθα τιμής και θέλησης για ζωή μέσα του, δεν θα εγκαταλείψει ποτέ το σκοπό του και δεν θα καταθέσει τα όπλα. Παλεύει για την ύπαρξή του, όπου έχει την ευκαιρία να το κάνει. Ποιος, μετά τα σχεδόν θρυλικά επιτεύγματα του γερμανικού λαού κατά τη διάρκεια αυτού του γιγαντιαίου αγώνα για πολεμικό ήθος και γενναιότητα στο μέτωπο και στην πατρίδα, από όλους τους ανθρώπους θα του στερούσε τη δύναμη και την αποφασιστικότητα να το κάνει;

Ο εχθρός μας έχει δώσει ένα αποτελεσματικό αντικειμενικό μάθημα για το τι θα μας έκανε αν αποτυγχάναμε. Τα αυτιά του κόσμου μπορεί να είναι κουφά στις κραυγές πόνου εκατομμυρίων ανθρώπων που βασανίστηκαν και βιάστηκαν στο σώμα και στη ψυχή, που ο μπολσεβικισμός στο βορρά, ανατολικά και νοτιοανατολικά της Ευρώπης και τώρα και στα ανατολικά της δικής μας πατρίδας έχει πάρει στα ανελέητα χέρια του, αλλά τα δικά μας αυτιά έχουν γίνει πολύ πιο ευαίσθητα. Κάθε Γερμανός γνωρίζει ότι οι φρικτές αναφορές από την Ανατολή, οι οποίες συχνά είναι τόσο φρικτές που η πένα διστάζει να τις γράψει, δεν είναι προϊόντα φαντασίας της γερμανικής ταραχής εν καιρώ πολέμου, αλλά αντιπροσωπεύουν την φρικτή αλήθεια που κάνει το αίμα στις φλέβες να παγώνει.

Στη χώρα μας, οι διεθνείς Εβραίοι και οι καθησυχαστικοί πράκτορές τους, που είναι απασχολημένοι με τη δουλειά σε όλο τον κόσμο, δεν έχουν καμία τύχη με τις νωχελικές διακηρύξεις τους ότι όλα δεν είναι τόσο άσχημα ή με κάποιο τρόπο θα τακτοποιηθούν ξανά. Δεν είμαστε από εκείνα τα παροιμιώδη μεγάλα μοσχάρια που επιλέγουν μόνα τους, τους χασάπηδές τους. Αμυνόμαστε ενάντια σε έναν αιμοδιψή και εκδικητικό εχθρό με όλα τα μέσα που έχουμε στη διάθεσή μας, και κυρίως με ένα μίσος που δεν έχει όρια. Θα πρέπει να πληρώσει για αυτά που μας έκανε! Χιλιάδες Γερμανίδες γυναίκες δεν έκλαψαν μάταια και τουλάχιστον ικέτευσαν για τη ζωή των ανυπεράσπιστων παιδιών τους, όταν ένα άπληστο στράτευμα από τις στέπες τις επιτέθηκε, τις αντιμετώπισε σαν εύκολη λεία και λιγότερο από αυτό, τις υπέβαλε σε μια απερίγραπτα ξεδιάντροπη σωματική και ψυχική κακοποίηση, και μετά, για να τις κοροϊδέψει και να τις περιφρονήσει διαβολικά, άφησε τα σκοτωμένα βρέφη τους στα πόδια τους. Αυτά σε εμάς τους Γερμανούς! Υπάρχει κάποιος ανάμεσά μας που, μπροστά σε αυτές τις φρικαλεότητες, τις οποίες ο ανθρώπινος νους δεν μπορεί καν να συλλάβει, αλλά που έχουν διαπραχθεί χιλιάδες φορές από βδελύγματα που περπατούν με ανθρώπινη μορφή, θα τολμήσει να πλησιάσει την εθνική του ηγεσία ζητώντας να θέσει τέλος σε αυτό και να αφήσουμε έναν τέτοιο εχθρό να κάνει το θέλημά του εναντίον ολόκληρου του λαού μας;

Δεν χρειάζεται να επεκταθώ περισσότερο σε αυτή την ερώτηση. Μια τέτοια ιδέα είναι πολύ παράλογη για να χρειάζεται σοβαρή διάψευση. Τι νομίζουν ότι είμαστε στο εχθρικό στρατόπεδο; Εάν όμως ενεργούσαμε όπως περίμεναν από εμάς να ενεργήσουμε, – τότε θα μας άξιζε πραγματικά η άσεμνη μεταχείριση με την οποία απειληθήκαμε ξανά

πρόσφατα στη διάσκεψη της Γιάλτας.* Όχι, απέναντι σε αυτό υπάρχει μόνο αντίσταση με κάθε τίμημα, η φανατική αποφασιστικότητα να πολεμήσουμε στο μέτωπο και στην πατρίδα, που καλύπτεται από την βασανισμένη αλλά τελικά θριαμβευτική κοινότητα του λαού μας, στην οποία προσκολλούμαστε σήμερα με όλο μας το είναι, γιατί είναι η μόνη μας προστασία και το στήριγμα σε αυτή την απελπιστική εποχή.

Όπως έκαναν οι πατέρες μας τόσο συχνά στην ιστορία μας, έτσι και εμείς θα συντρίψουμε την καταιγίδα των Μογγόλων ενάντια στην ευρωπαϊκή καρδιά. Εμείς, όπως κι αυτοί, θα υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας με μια φανατική οργή και ένα επίμονο μίσος εναντίον τους, έτσι ώστε μια μέρα το έπος θα μπορέσει να πει για εμάς ότι μετά από μέρες καυτών μαχών, οι νεκροί συνέχισαν να πολεμούν στις σκοτεινές απειλητικές νύχτες από τους ουρανούς. Δεν ντρεπόμαστε για τις αναποδιές μας σε αυτόν τον γιγάντιο αγώνα. Ήταν δυνατό μόνο επειδή οι δυτικοευρωπαϊκές χώρες και οι πλουτοκράτες Εβραίοι που καθοδηγούν τις Ηνωμένες Πολιτείες παρέχουν πλευρική κάλυψη στο σοβιετικό στρατό και κρατούσαν δεμένα τα χέρια μας, με τα οποία μπορούμε, ακόμη και τώρα, να χτυπήσουμε ανά πάσα στιγμή τον μπολσεβικισμό.

Οι πλουτοκρατίες δεν είναι σε καμία περίπτωση κατώτερες από τους Σοβιετικούς στο αιμοδιψή μίσος τους και τα σχέδια εκδίκησης εναντίον του Ράιχ και κατά του γερμανικού λαού. Όσες φορές κι αν προσπάθησαν μάταια να διαλύσουν το μέτωπό μας στα δυτικά με μετωπικές επιθέσεις με τις μεγαλύτερες απώλειες, θέλουν να επαναλάβουν αυτή την προσπάθεια για άλλη μια φορά. Θα παραμείνει η αιώνια ντροπή του αιώνα μας που η Ευρώπη, στον μεγαλύτερο κίνδυνό της από την απειλή από την Ανατολή, εγκαταλείφθηκε ντροπιαστικά από τις δυτικές χώρες της, – και μάλιστα αυτές που ταπείνωσαν ακόμη και τον εαυτό τους τόσο πολύ που καθοδήγησαν την καταιγίδα από την εσωτερική Ασία και ταυτόχρονα προσπάθησαν να σπάσουν τα τελευταία προστατευτικά φράγματα που μπορούσαν να την σταματήσουν.

Ωστόσο, δεν περιμέναμε κάτι άλλο. Ο διεθνής εβραϊσμός μέσα από χρόνια συστηματικής υπονόμευσης κατάφερε να δηλητηριάσει το κοινό σε αυτές τις χώρες σε τέτοιο βαθμό που δεν είναι πλέον σε θέση να σκέφτεται μόνο του πόσο μάλλον να παίρνει τις δικές του αποφάσεις. Κοιτάξτε τον γερμανικό λαό από την άλλη: στην Ανατολή προσπαθεί απεγνωσμένα, να ανακόψει και να διαλύσει την ανοιξιάτικη παλίρροια από την εσωτερική Ασία, ταυτόχρονα στην πατρίδα χτυπημένος και βασανισμένος από έναν σαδιστικό εχθρικό αεροπορικό τρόμο, στη Δύση και στο Νότο αμύνεται στη μια εχθρική επίθεση μετά την άλλη, –

* Στη διάσκεψη των «Μεγάλων Τριών» στη Γιάλτα της Κριμαίας (4 έως 11 Φεβρουαρίου), συζητήθηκαν ζητήματα για την περαιτέρω διεξαγωγή του πολέμου και της μεταπολεμικής Ευρώπης και Ασίας, συμπεριλαμβανομένης της κατοχικής πολιτικής στη Γερμανία, που εν μέρει αποφασίστηκε, αλλά εν μέρει έμεινε άλυτο, όπου η συνθήκη του Ρούσβελτ και οι προτεραιότητές του για τον ουσιαστικά αμερικανικό πόλεμο στην Ανατολική Ασία, που δεν επρόκειτο ακόμη να ολοκληρωθεί, είχαν αποδειχθεί επωφελείς για την υλοποίηση των σοβιετικών επιθυμιών στην Ευρώπη. Η γερμανική προπαγάνδα, την οποία ακολουθεί εδώ ο Γκαίμπελς, μίλησε για παράδοση της Ευρώπης στους Σοβιετικούς, για τις εξουσίες που δόθηκαν στο «Κέντρο των Σκλάβων της Μόσχας» – που εν τω μεταξύ ήδη χρησιμοποιούνταν – για μαζικές εκτοπίσεις και ολοκληρωτικές λεηλασίες.

ακόμα κι αν μερικές φορές χρησιμοποιεί το τελευταίο κομμάτι της δύναμής του – σιωπηλά και χωρίς ψεύτικο πάθος υπακούοντας στις επιταγές ενός ανώτερου ιστορικού καθήκοντος, με τον στωικό ηρωισμό του θριαμβεύοντας πάνω στις δυνάμεις του σκότους, εγκαταλελειμμένος από όλους σχεδόν τους Ευρωπαίους φίλους και συμμάχους του και επομένως όλο και πιο πεισματάρης και σκληρός στον αγώνα για το απειλούμενο δικαίωμά του να ζήσει, – πραγματικά ένα θέαμα συναρπαστικού μεγαλείου, σε σύγκριση με το οποίο ακόμη και ο αρχαίος κόσμος μπορεί να επισημάνει μόνο μερικά ισοδύναμα παραδείγματα! Και ακόμα και αν χρειαστεί να κρατηθούμε με νύχια και με δόντια στη γη μας, αν χρειαστεί να εγκαταλείψουμε και το τελευταίο απομεινάρι των υπαρχόντων μας, αν δεν υπάρχει τέλος στα βάσανα και τη φρίκη, δεν θα εγκαταλείψουμε τη δίκαιη διεκδίκηση της ζωής και της ελευθερίας και του μέλλοντος του λαού μας! Προτιμάμε να πεθάνουμε παρά να παραδοθούμε!

Αυτή η στάση που σήμερα εκφράζει όχι μόνο τη γερμανική ηγεσία, αλλά και ολόκληρο το λαό μας, εκτός ίσως από μερικά κατώτερα υποκείμενα, τους οποίους τους βάζουμε το σκοινί στο λαιμό ψυχρά και χωρίς έλεος όπου αποκαλύπτονται – αυτή η στάση μας δίνει και τη δύναμη να ανταπεξέλθουμε ξανά και ξανά σε όλες τις πολεμικές δυσκολίες που μερικές φορές γίνονται τεράστιες. Πόσες φορές ο εχθρός νόμιζε ότι μας είχε νικήσει! Και πόσες φορές αργά ή γρήγορα τον έχουμε αποτρέψει! Δεν είναι αυτό ακόμα μια απόδειξη ότι όλες οι κρίσεις μπορούν να αντιμετωπιστούν αν δεν υποχωρήσουμε, αλλά αν τις αντιμετωπίσουμε με θάρρος και απτόητοι;

Πώς μαίνεται ο εχθρικός αεροπορικός τρόμος πάνω από τις πόλεις και τις επαρχίες μας, κάνοντας ερείπια τα σπίτια των ανθρώπων, τις εκκλησίες, τα σχολεία και πολιτιστικά μνημεία, βασανίζει μέχρι θανάτου τον λαό μας και επιδιώκει να μετατρέψει την πατρίδα του σε έρημο! Και τι πέτυχε ο εχθρός με αυτό; Μόνο που τον μισούμε ακόμη πιο θανάσιμα. Λέει άραγε έστω και ένας ανάμεσά μας ότι πρέπει επομένως να υποκύψουμε στον τρόμο του, όποιες και αν είναι οι συνέπειες;

Μια νεαρή Γερμανίδα βρέθηκε πρόσφατα αντιμέτωπη με ένα αμερικανικό στρατοδικείο*, γιατί ακόμη και στα κατεχόμενα από τον εχθρό εδάφη δεν μπορούσε να σταματήσει να συνεχίσει να υπηρετεί την πατρίδα της. Οι βρετανικές εφημερίδες ανέφεραν ότι ακόμη και μπροστά στον επικείμενο θάνατο συμπεριφερόταν σαν ηρωίδα, μετέτρεψε τους κατηγόρους της σε κατηγορούμενους, και με ιερή μανία εκσφενδόνισε στα πρόσωπά τους τα εγκλήματά τους κατά της πατρίδας μας και πάντα σε κάθε καλόπιασμα έδινε την εξής απάντηση: «ο γερμανικός λαός θα αντέξει όλα τα δεινά και θα δημιουργήσει έναν νέο κόσμο». Οι εχθροί μας δεν θα το καταλάβουν αυτό. Δεν μπορούν

* Η ιστορία που αναφέρει εδώ ο Γκαίμπελς είχε καλυφθεί και από το γερμανικό Τύπο στις 21 Φεβρουαρίου· σαν πηγή ανέφερε τον πολεμικό ανταποκριτή της Daily Mail, Γουόλτερ Φαρ. Η 17χρονη ηρωίδα Μαρία Σουλτς ήταν αρχηγός του Συνδέσμου Γερμανίδων Κορασίδων [Bund Deutscher Mädel (BDM)] στο Μόνσαου.

να το καταλάβουν, γιατί ζουν σε μια διαφορετική, με κακιά αντίληψη και κοσμοθεωρία από εμάς. Όλοι ξέρουμε όμως, ότι αυτό το κορίτσι μίλησε για λογαριασμό μας, ότι εκεί, πρόσωπο με πρόσωπο με τους βασανιστές μας και όχι ένας πληρωμένος ή επίσημος εκπρόσωπος, αλλά ένα παιδί του λαού μας πήρε το λόγο για ολόκληρο το έθνος και εκτόξευσε το ιερό μας μίσος και την απύθμενη περιφρόνηση μας στον εχθρό, που ακόμη και οι αναίσθητοι άνδρες της πένας στο Λονδίνο δεν μπορούσαν πλέον να τολμήσουν να αρνηθούν ότι ο σκοπός μας ήταν ο καλύτερος και πιο ανθρώπινος και ότι είχαμε ήδη κερδίσει την ηθική νίκη σε όλα τα επίπεδα.

Ακόμα κι αν θέλω να μιλήσω μόνο για τον εαυτό μου σε αυτήν την περίπτωση, ξέρω ότι αμέτρητα εκατομμύρια Γερμανοί – και ειδικά αυτοί που βίωσαν τα μεγαλύτερα δεινά σε αυτόν τον πόλεμο: οι μητέρες και τα παιδιά στα βαγόνια, αυτοί που βομβαρδίστηκαν, αυτοί που έχασαν τον γιο ή τον αδερφό ή τον πατέρα τους στο πεδίο της μάχης, αλλά πάνω από όλα οι στρατιώτες μας στο μέτωπο – μου δίνουν ένα παθιασμένο ναι όταν λέω ότι πιστεύω ακράδαντα και ακλόνητα,…

…ότι αυτή η υπόθεσή μας θα είναι νικηφόρα στο τέλος,…

…ότι αν δεν συνέβαινε αυτό, η θεά της ιστορίας θα ήταν μόνο μια πόρνη του χρήματος και μια δειλή λάτρης των αριθμών,…

…ότι ακόμη και τότε η ιστορία δεν θα είχε ανώτερη ηθική και ότι ο κόσμος που θα άφηνε να αναδυθεί από τις τρομερές ταλαιπωρίες αυτού του πολέμου δεν θα είχε πλέον βαθύτερο λόγο ύπαρξης,…

…ότι η ζωή σε έναν τέτοιο κόσμο θα ήταν χειρότερη από την κόλαση,…

…ότι δεν θα τον θεωρούσα πια άξιο ζωής, ούτε για μένα ούτε για τα παιδιά μου, ούτε για όλους αυτούς που αγάπησα και με τους οποίους πάλεψα τόσα πολλά χρόνια για μια καλύτερη και ευγενέστερη ανθρώπινη ύπαρξη,…

…ότι εγώ προσωπικά, με χαρά και ευχαρίστηση θα πετούσα μια τέτοια ζωή, γιατί δεν θα της άξιζε παρά μόνο περιφρόνηση και θα λυπόμουν μόνο για εκείνους που ακόμα και κάτω από αυτές τις συνθήκες ήθελαν να την εξαγοράσουν με το τίμημα της δειλής υποταγής!

Έχει δώσει ποτέ η ιστορία αφορμή στους ανθρώπους να σκέφτονται και να την κρίνουν με αυτόν τον τρόπο; Όχι, ήταν πάντα δίκαιη στο τέλος, αν ο κόσμος της έδινε την ευκαιρία να είναι δίκαιη. Πάντα δοκίμαζε εκείνους που ήθελε να καλέσει στα υψηλότερα, με τον πιο σκληρό και απάνθρωπο τρόπο και τότε, μόνο όταν βρίσκονταν στο χείλος της απελπισίας, έγερνε ευγενικά κοντά τους και τους έδινε το χέρι της νίκης. Πότε και πώς μας έδωσε λόγους να πιστεύουμε ότι έχει αλλάξει στάση; Έχει μείνει ίδια. Οι καιροί, οι λαοί και οι άνθρωποι μπορεί να αλλάζουν, αλλά αυτή παραμένει αιώνια αναλλοίωτη. Εάν μας δοκιμάζει σήμερα και ζυγίζει για πολύ καιρό σε ποιον να απονείμει την τελική νίκη σε αυτόν τον αγώνα των λαών και άρα τον τελικό θρίαμβο, δεν πρέπει να παραπονιόμαστε γι’ αυτό. Ο Φρειδερίκος ο Β' χρειάστηκε να πολεμήσει για επτά ολόκληρα σκληρά χρόνια για τη ζωή του και τη ζωή του κράτους του, μερικές φορές κάτω από τις πιο

απελπιστικές συνθήκες. Και πόσο συχνά, με πικρή πληγωμένη περηφάνια, πάλεψε ενάντια στη μοίρα που τον χτυπούσε και τον βασάνιζε, μόνο για να τον αναδείξει στο τέλος στους μεγάλους της ιστορίας και να μετατρέψει τη μικρή, φτωχή και διωκόμενη Πρωσία στον πυρήνα του νέου γερμανικού Ράιχ, το οποίο σήμερα, βασισμένο στο ηρωικό επίτευγμα αυτού του βασιλιά, αγωνίζεται για την πνευματική ηγεσία της ηπείρου μας.

Εάν ενεργήσουμε σήμερα όπως ενήργησε τότε η Πρωσία, τότε μπορούμε να περιμένουμε τον ίδιο θρίαμβο στο τέλος αυτού του πολέμου. Και ανάμεσα στα μεγάλα φαινόμενα της ιστορίας που θα προέλθουν από αυτόν τον παγκόσμιο αγώνα των λαών δεν θα συγκαταλέγονται οι καυχησιάρηδες πολεμοχαρείς ηγέτες της εχθρικής πλευράς που επιτέθηκαν, με δεκαπλάσια υπεροχή σε έναν λαό που έπρεπε να βασιστεί μόνο στον εαυτό του, αλλά ο **ΑΝΔΡΑΣ** που καθοδήγησε αυτόν τον λαό, τον ανύψωσε ξανά και ξανά και εμπόδισε τους εχθρούς του να φτάσουν στο στόχο τους και να τον καταστρέψουν.

Ξέρω ότι πολλοί, και όχι οι χειρότεροι ανάμεσά μας, θέλουν να με ρωτήσουν, σαν συμπέρασμα αυτών των δηλώσεων, πού θα μπορούσαν να προκύψουν νέες πιθανότητες νίκης για εμάς στην παρούσα, τεταμένη και από όλες τις πλευρές επιβαρυντική – για να μην πω υπερβολικά επιβαρυντική – κατάσταση. Δεν θα διστάσω να απαντήσω σε αυτή την ερώτηση με κάθε νηφαλιότητα.

Το εξοπλιστικό και επισιτιστικό δυναμικό μας έχει υποστεί σοβαρές απώλειες λόγω των πληγμάτων μας στην Ανατολή, αυτό το γνωρίζουν όλοι. Αυτά όμως δεν είναι τόσο σοβαρά σε σημείο που θα μας ανάγκαζαν να συνεχίσουμε τον πόλεμο μόνο για περιορισμένο χρονικό διάστημα. Θα πρέπει να κάνουμε περισσότερη οικονομία από πριν. Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την ανάγκη να περιορίσουμε ακόμη περισσότερο τις ανάγκες της ζωής μας εν καιρώ πολέμου, να απλοποιήσουμε σημαντικά τον εξοπλισμό μας και να εστιάσουμε σε βασικούς τομείς, να εκμεταλλευτούμε ακόμη περισσότερο το ανθρώπινο δυναμικό μας, να λειτουργήσουμε ένα σύστημα προσωρινής βοήθειας ακόμη και στην εσωτερική μας ηγεσία, και έτσι να προσπαθήσουμε να επιτύχουμε με αυτοσχεδιαστικά μέσα αυτό που παλιότερα ήταν θέμα ενδελεχούς σχεδιασμού.

Αυτά όμως δεν χρειάζεται απαραίτητα να είναι και επιζήμια. Ο αεροπορικός πόλεμος αποδεικνύει ξανά και ξανά τι μπορεί να επιτευχθεί με αυτόν τον τρόπο. Όλα λειτουργούν γιατί πρέπει να δουλέψουν! Πρέπει να δείξουμε εδώ μια επιδεξιότητα και μια ευελιξία που, αν και δεν αντιστοιχεί από μόνη της στην πραγματική μας φύση, μπορεί να αποτελέσει ένα από τα πιο πολύτιμα οφέλη της. Επιπλέον, είναι σημαντικό να κάνουμε τις προετοιμασίες μας με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορέσουμε να ανακαταλάβουμε τις χαμένες περιοχές το συντομότερο δυνατό. Μια κρίση σίγουρα δεν ξεπερνιέται με την παραίτηση, αλλά στις περισσότερες περιπτώσεις με τη θέληση για ζωή. Αυτήν την άφθαρτη θέληση για ζωή, που έσωσε πολλούς άρρωστους στην κρίσιμη στιγμή που στάθηκαν στα όρια μεταξύ ύπαρξης και

φθοράς – πρέπει να την αποδείξουμε σήμερα σαν λαός. Αυτό πρέπει να γίνει πράξη αυτοελέγχου προς εμάς προσωπικά, αλλά και προς όλους τους ανθρώπους γύρω μας. Συνολικά, αυτό θα πρέπει να οδηγήσει σε μια τεράστια αύξηση της εθνικής μας αίσθησης δύναμης και αυτοπεποίθησης, η οποία μπορεί και θα είναι καθοριστικής σημασίας, ειδικά αυτή τη στιγμή.

Σήμερα είμαστε σαν ένα μαραθωνοδρόμο που έχει συμπληρώσει τα 35 από τα 42 χιλιόμετρα που του επέβαλαν να τρέξει. Σε αυτή τη φάση των πραγμάτων δεν θα είναι ποτέ στην κατάσταση στην οποία ξεκίνησε. Ο ιδρώτας τρέχει σαν ποτάμι σε όλο του το σώμα. Τα μάτια του αρχίζουν να κολυμπούν. Φοβάται ότι ανά πάσα στιγμή η καρδιά ή οι πνεύμονες δεν θα αντέξουν. Μερικές φορές έχει προσπεράσει τους αντιπάλους του, αλλά και πάλι, τον έχουν προσπεράσει. Οι ενθουσιώδεις επευφημίες των φίλων του στην αφετηρία έχουν σιγήσει. Τρέχει, εντελώς μόνος του σε μοναχικές άνυδρες διαδρομές. Ο μόνος του σύντροφος είναι ο ανελέητα καυτός ήλιος που τον αποδυναμώνει τόσο πολύ, που ο πειρασμός μέσα του κερδίζει τις πιθανότητες επιτυχίας με τη συμβουλή, να τα παρατήσει και αφήσει κάτω τη σημαία με την οποία ξεκίνησε.

Από την άλλη, το μόνο πράγμα που τον βοηθά είναι η σιδερένια θέληση για επιμονή! Κάθε σημάδι αδυναμίας του ενθαρρύνει τους αντιπάλους του και έτσι μειώνει τις δικές του πιθανότητες. Είναι όλοι το ίδιο κουρασμένοι με εκείνον, αλλά κανείς τους δεν θέλει και δεν πρέπει να το δείξει, γιατί θα έβλαπτε τον αγώνα τους. Πρέπει να συνεχίσει να τρέχει με κάθε τίμημα και σε οποιαδήποτε κατάσταση! Και ακόμη κι αν λιποθυμήσει και πέσει στη γραμμή του τερματισμού πρώτος και το χειροκρότημα του πλήθους, – που είναι αλλοπρόσαλλο σαν την τύχη, – ακουστεί σαν μακρινός θόρυβος, αυτός θα είναι ο νικητής! Σε αυτόν θα δώσουν το δάφνινο στεφάνι! Τα σωματικά και ψυχικά μαρτύρια που πέρασε σύντομα θα ξεχαστούν και θα παραμείνουν μόνο ο θρίαμβος και η επιτυχία.

Σίγουρα έχουν δίκιο όσοι μου απαντούν ότι αυτό που περνάμε δεν συγκρίνεται καθόλου με αυτό. Άλλωστε, μας επέβαλαν έναν πόλεμο που δεν συγκρίνεται με άλλον και δεν υπάρχει παρόμοιο παράδειγμα. Θα ήμουν ο τελευταίος που θα αρνιόμουν, για παράδειγμα, ότι ο εχθρικός αεροπορικός τρόμος έχει γίνει απάνθρωπος και σχεδόν αφόρητος. Αυτό είναι αλήθεια. Αλλά υπάρχουν πολύ πιο χειρότερα πράγματα από αυτό, και θα μας συνέβαιναν αν υποκύπταμε στη θέληση των εχθρών μας να μας καταστρέψουν. Αλλά κι αυτοί δέχονται το ένα χτύπημα μετά το άλλο από εμάς. Θεωρούν επίσης απαράδεκτη την συνεχή χρήση των όπλων μας V2, η οποία θα αυξηθεί σημαντικά στο άμεσο μέλλον. Θα αντιμετωπίσουν μια αναβίωση του γερμανικού υποβρυχιακού πολέμου, την αναμενόμενη έκταση του οποίου, αν κρίνουμε από τις δηλώσεις τους, δεν μπορούν ακόμη να φανταστούν*.

* Αυτό αναφέρεται βεβαίως στην ανάπτυξη του «Walterboote» (που πήρε το όνομά του από τον σχεδιαστή) των τύπων XXI και XXIII, τα οποία όχι μόνο πολεμούσαν αλλά και σχεδόν βάδιζαν κάτω από το νερό, από τα οποία έξι ήταν σε χρήση το 1945.

Η κατάσταση χωρητικότητας των πλοίων του εχθρού επιδεινώνεται στο έπακρο λόγω της επέκτασης του εχθρικού πολέμου, που μια βαθύτερη διείσδυση σε αυτόν μπορεί να οδηγήσει σε καταστροφικές συνέπειες για τις πιθανότητες του εχθρού.

Με λίγα λόγια: Βρίσκεται στο απόγειο, άρα και στα σημεία κρίσης ενός πολέμου πάντα και παντού στην κόψη του ξυραφιού! Ένα μόνο γραμμάριο επιτυχίας ή αποτυχίας μπορεί συχνά να γείρει τη ζυγαριά της νίκης ή της ήττας με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Ένας λόγος παραπάνω για εμάς, για να σταθούμε σαν τις βελανιδιές στον άνεμο της καταιγίδας, αψηφώντας τον και, όταν γίνεται πολύ δυνατός, να υποχωρούμε πού και πού και να προσαρμοζόμαστε σε αυτόν, αλλά ποτέ να μην πέσουμε και ποτέ να μην βουλιάξουμε. Οι εχθροί μας δεν είναι ημίθεοι. Πρέπει να αντισταθμίσουμε τους υψηλότερους αριθμούς τους με την υψηλότερη αξία μας. Αλλά πρέπει να το κάνουμε αυτό. Δεν θα μπορέσουν να μας καταρρίψουν αν παραμείνουμε σταθερά και ακλόνητα αποφασισμένοι, να μην το ανεχτούμε ποτέ και να υπομείνουμε οτιδήποτε αντί να βάλουμε ενέχυρο και να πουλήσουμε τη ζωή μας χωρίς καμία προοπτική να την κάνουμε ποτέ ξανά ανθρώπινη.

Είναι καλύτερα τα πράγματα στο εχθρικό στρατόπεδο από ό,τι είναι εδώ; Όχι, καθόλου. Η ίδια η Σοβιετική Ένωση υπολογίζει τις συνολικές της απώλειες σε πάνω από 15 εκατομμύρια. Ακόμη κι αυτή δεν μπορεί να δεχτεί μια τέτοια αιματοχυσία χωρίς τις χειρότερες συνέπειες για τις περαιτέρω πιθανότητές της για πόλεμο. Οι στρατιώτες της είναι, όπως γνωρίζουμε από όλες τις μαρτυρίες των αιχμαλώτων, πολύ κουρασμένοι από τον πόλεμο και τώρα τους συντηρεί μόνο η ελπίδα ότι βρίσκονται στα πρόθυρα της νίκης και έχουν μόνο μια μικρή απόσταση να διανύσουν για να την πετύχουν. Άρα λοιπόν, πρέπει να κάνουμε αυτήν την απόσταση μεγάλη, πολύ μεγάλη και δαπανηρή, όσο το δυνατόν πιο δαπανηρή γι' αυτούς! Μια στρατιωτική υποχώρηση θα τους ξυπνήσει από τις τρελές τους φαντασιώσεις.

Ακόμη και η πιο πεισματάρικη επιμονή αυτής της φυλής της εσωτερικής Ασίας έχει κάποιο φυσικό όριο και υπάρχει, όπως αποδεικνύουν αναρίθμητα ιστορικά παραδείγματα, αλλά στο τέλος όμως πάντα κατώτερη από την πεισματική θέληση για αυτοεπιβεβαίωση της γερμανικής φυλής, αρκεί να έχει επίγνωση της αξίας της και να βλέπει τις κρίσεις που προκύπτουν στην πορεία του αγώνα όχι σαν φθηνές ευκαιρίες για παραίτηση, αλλά σαν ευκαιρίες που τις έχει πληρώσει ακριβά για να αυξήσει και να επεκτείνει τη δική της δύναμη. Δεν υπάρχει κανένα επιχείρημα που να δείχνει ότι αυτό δεν συμβαίνει για πρώτη φορά σε αυτόν τον πόλεμο! Είναι αλήθεια, ότι ο μπολσεβικισμός κάνει ένα πραγματικό έργο του διαβόλου σε αυτόν τον κόσμο, αλλά στο τέλος ο Εωσφόρος, που τόσο συχνά ήθελε να υποτάξει τη γη, ρίχνεται ξανά και ξανά στην πιο σκοτεινή άβυσσο.

Είναι αλήθεια ότι οι ΗΠΑ έχουν παραμείνει μέχρι στιγμής σχετικά ανέγγιχτες από τον πόλεμο στην Ευρώπη. Αλλά τι σχέση έχουν τελικά με αυτόν; Οι μεραρχίες τους εξακολουθούν να επιτίθενται στις δυτικές μας άμυνες έχοντας τις πιο βαριές απώλειες. Αλλά για πόσο καιρό ακόμη; Η Αμερική έχει ήδη υποστεί περισσότερες από τις διπλάσιες

απώλειες σε αυτόν τον πόλεμο από ό,τι στον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και αυτές* δεν θα μειωθούν στο μέλλον αλλά θα συνεχίσουν να αυξάνονται. Μπορεί ο Πρόεδρος των ΗΠΑ Ρούσβελτ να απολαμβάνει αυτού του είδους τον πόλεμο. Το ερώτημα όμως είναι αν αυτό ισχύει και για τους στρατιώτες του. Κουβαλούν τη δυστυχία και τα βάσανα σε όλη την Ευρώπη, και τώρα πρέπει να το πληρώσουν ακριβά – εκατοντάδες χιλιάδες από αυτούς με τη ζωή τους.

Ο πρόεδρός τους, τους είπε ψέματα ότι απειλούμε το δυτικό τους ημισφαίριο και γι' αυτό τώρα μαζεύει τους σωρούς από τα κόκκαλά τους στην Ευρώπη. Ούτε ο ίδιος ούτε ο λαός του έχουν την παραμικρή προοπτική να καρπωθούν τα οφέλη ακόμα κι αν νικήσουν. Θα σαρωθούν από τον μπολσεβικισμό όπως και οι χώρες της κεντρικής Ευρώπης που έχουν σαρωθεί στις ανατολικές και τις νοτιοανατολικές παρυφές τους. Όσοι από τους Αγγλο-αμερικανούς στρατιώτες, σε αυτόν τον λεγόμενο Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, δεν θα έπεφταν νεκροί στο πεδίο της μάχης, θα επέστρεφαν στην πατρίδα τους σαν φορείς μιας παγκόσμιας διάθεσης απόγνωσης που θα παρέχει την καλύτερη προϋπόθεση για μια παγκόσμια επανάσταση των Μπολσεβίκων. Ο κόσμος θα πνιγόταν στο αίμα και τα δάκρυα και οι τελευταίοι άνθρωποι θα αφιέρωναν τους τελευταίους αναστεναγμούς της ανάμνησής τους σε εμάς, που είχαμε προβλέψει και προφητέψει τη συμφορά, αλλά μας είχαν εμποδίσει να την σταματήσουμε οι εγκληματικά κοντόφθαλμοι εχθροί. Έτσι θα έμοιαζε η αντίθετη εναλλακτική αυτού του μοιραίου πολέμου, αν δηλαδή οι εχθροί μας πετύχαιναν τον στόχο τους.

Σε σχέση με αυτά δεν αξίζει να αναφερθούμε καθόλου στην Αγγλία. Αυτή είναι χαμένη. Για δεκαετίες και αιώνες στο μέλλον, τα παιδιά και τα εγγόνια της Βρετανίας θα στέλνουν τις κατάρες τους στον σημερινό Άγγλο πρωθυπουργό, του οποίου τα παραμορφωμένα από το μίσος μάτια δεν είναι πλέον ικανά να αναγνωρίσουν τα πραγματικά και ζωτικά συμφέροντα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, που σε τυφλή έξαψη μαχαιρώνει οτιδήποτε έρχεται μπροστά στο μαχαίρι του, και δεν θέλει και μάλλον δεν μπορεί πλέον να παρατηρήσει, ότι εν τω μεταξύ η Αγγλία – όπως είπε πρόσφατα ένας κορυφαίος γερουσιαστής των ΗΠΑ** – έχει γίνει ένα μικρό παράρτημα της Ευρώπης, που ξεπεράστηκε εντελώς από τους ισχυρότερους συμμάχους της και ελίσσεται σε μια γωνιά, χρησιμοποιώντας και ξοδεύοντας την εθνική της δύναμη για τα συμφέροντά τους και βρίσκεται στα πρόθυρα να χάσει στο τέλος την παγκόσμια αυτοκρατορία της από αυτούς.

Ένας Αμερικανός ρεπόρτερ έγραψε πριν από λίγες ημέρες ότι η Αγγλία είναι κουρασμένη από τον πόλεμο μέχρι το μεδούλι*** και ότι το

* Αυτό αναφέρθηκε λίγες μέρες νωρίτερα από σουηδική εφημερίδα (πιθανότατα τη Svenska Dagbladet) της οποίας ο ανταποκριτής στην Ουάσιγκτον ανέφερε ότι μέχρι τις 17 Φεβρουαρίου οι απώλειες των ΗΠΑ ήταν 782.120 άνδρες, σε σύγκριση με τους 364.800 σε ολόκληρο τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

** Αυτό αναφέρεται στις δηλώσεις που έκανε ο γερουσιαστής Ουίλλιαμ Λάνγκερ στις 29 Ιανουαρίου στη Γερουσία των ΗΠΑ, που είχε αναπαραχθεί από τον γερμανικό τύπο στις 31 Οανουαρίου 1945, ως εξής: «Στο μέλλον η Αγγλία δεν θα είναι πλέον το μεγάλο και ισχυρό κράτος, αλλά ένα μικρό νησιωτικό έθνος, το οποίο βρίσκεται ανεκτά στην πιο απόμακρη άκρη της Ευρώπης».

*** Σύμφωνα με δημοσιεύματα του γερμανικού Τύπου της εποχής (24ης Φεβρουαρίου), ήταν το περιοδικό «The New Yorker».

Λονδίνο αυτή τη στιγμή είναι η πιο δυστυχισμένη και απελπισμένη πόλη στον κόσμο. Είναι κατανοητό, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η Μεγάλη Βρετανία δεν έχει πλέον άλλο στόχο στον πόλεμο εκτός από το να σβήσει την δίψα για αίμα του πρωθυπουργού της, ότι όταν τελειώσει ο πόλεμος αυτή η χώρα θα βρεθεί αντιμέτωπη με μια κατολίσθηση* στον κοινωνικό, οικονομικό και κοινωνικό της ιστό, ότι οι χώρες στις οποίες κυριαρχεί ήδη ξεφεύγουν από αυτήν και ότι οι Καναδοί, έχοντας βαριές απώλειες στη Δύση, έχουν ήδη αρχίσει να παρακαλούν να δοθεί ένα τέλος στον πόλεμο, που έχει γίνει παράλογος γι' αυτούς, λιποτακτώντας κατά χιλιάδες και γυρνώντας στην πατρίδα τους**, εγκαταλελειμμένοι στη δική τους μοίρα από το Θεό και όλα τα καλά πνεύματα.

Η Αγγλία θα συνεχίσει να καταστρέφει τις πόλεις μας. Αυτό μας πονάει πολύ. Αλλά δεν μας σκοτώνει. Θα απαντήσουμε σε αυτό με έναν σημαντικά αυξημένο βομβαρδισμό με πυραύλους V2, οι οποίοι θα φτάσουν σε όλο και μεγαλύτερες περιοχές της βρετανικής ηπειρωτικής χώρας. Ο Ρούσβελτ, όμως, παίζει τον ρόλο αυτού που γελάει τελευταίος. Τα τελευταία πλοία του αγγλικού εμπορικού στόλου θα πέσουν σε εύθετο χρόνο θύματα των υποβρυχίων μας που θα ξεκινήσουν νέες επιχειρήσεις και στο τέλος του πολέμου η Αγγλία θα σταθεί τότε, όπως δεν ήθελε, αλλά το επεδίωξε, μπροστά στα ερείπια του πρώην πλούτου, της δύναμης και της ευτυχίας της. Είμαστε ένα νέο, αναπτυσσόμενο έθνος. Μετά τη νίκη, θα αντιμετωπίσουμε την κακοτυχία που προκάλεσε ο πόλεμος. Ο αγγλικός λαός είναι ένας λαός που συρρικνώνεται, θα αποτύχει σε αυτό το έργο. Τότε η Ευρώπη θα έχει την ειρήνη της, την οποία ανέκαθεν τάραζε μόνο το Λονδίνο, – μια ειρήνη που κοστίζει, αλλά που θα διαρκέσει για πάντα. Η ήπειρός μας θα βρει και πρέπει να βρει μια εσωτερική ενοποίηση με κάποιο τρόπο. Αυτό δεν έγινε με την Αγγλία, επομένως πρέπει να γίνει εναντίον της Αγγλίας.

Δεν μπορεί παρά να χαμογελάσει κανείς με θλίψη όταν οι βρετανικές εφημερίδες σήμερα καυχιούνται δυνατά ότι η Γερμανία θα είναι κατεχόμενη κυρίως από τους Άγγλους μέχρι το έτος 2000***. Τι απλοϊκότητα! Μέχρι το έτος 2000, αν τα πράγματα συνεχίσουν έτσι, η Αγγλία θα έχει πληθυσμό σχεδόν είκοσι εκατομμυρίων. Οι μυστικοί της σύμβουλοι από το Φόρεϊν Όφις πιθανότατα θα συνεχίσουν να συντάσσουν υπομνήματα σχετικά με το πώς η Ευρώπη και ειδικά η Γερμανία πρέπει να εκπαιδευτούν στη δημοκρατία, και τα εγγόνια μας θα εκπλαγούν και θα αναρωτιούνται περί τίνος πρόκειται. Γιατί ο

* Η «κατολίσθηση» μπορεί να ακούγεται υπερβολή, αλλά η νίκη των Εργατικών στις εκλογές επί του νικητή του πολέμου Τσόρτσιλ στις 5 Ιουλίου 1945, που ξάφνιασε τον κόσμο, απέδειξε ότι υπήρχαν στην πραγματικότητα κοινωνικές εντάσεις σαν αποτέλεσμα της τεράστιας πολεμικής προσπάθειας.

** Μια τέτοια μεγάλης κλίμακας λιποταξία δεν μπορεί να αποκλειστεί σαν γεγονός, καθώς εκείνη την εποχή υπήρχε μια αυξανόμενη τάση μεταξύ των στρατιωτών των συμμάχων να μην χάσουν τη ζωή τους στον πόλεμο που είχαν ήδη κερδίσει και να στραφούν σε περισσότερα χρήσιμα πράγματα. Τα αμερικανικά στρατεύματα στην Ευρώπη, για παράδειγμα, είχαν καταγράψει 18.000 λιποτάκτες μέχρι τα τέλη Ιανουαρίου 1945, ένας σημαντικός αριθμός των οποίων συμμετείχε σε συναλλαγές στη μαύρη αγορά (The Times, 29/1/45).

*** Εφημερίδα «Saturday Evening Post» 12 Φεβρουαρίου.

κόσμος που θα τους περιβάλλει θα είναι ξεκάθαρος, καθαρός, σύγχρονος, νηφάλιος, ρεαλιστικός και θα απεχθάνεται κάθε ψεύτικη προσποίηση, στην χρήση της οποίας η Αγγλία ήταν πάντα κυρίαρχη σαν όπλο πολιτικού αγώνα. Οι λαοί της Ευρώπης μπορούν να κοιτάξουν στην Πολωνία για να μάθουν τι να περιμένουν από την Αγγλία: τίποτα άλλο από λόγια και κλωτσιές όταν ο Μαυριτανός έχει κάνει το καθήκον του. Όχι, αυτός ο εχθρικός συνασπισμός μεταξύ μπολσεβικισμού και πλουτοκρατίας δεν έχει πλέον τίποτα να πει στον κόσμο που έρχεται. Αυτό που τους συνδέει λέγεται «μίσος για το Ράιχ». Το πείσμα, όμως, είναι κακός σύμβουλος στην ειρήνη και πολύ περισσότερο στον πόλεμο.

Δεν φοβόμαστε αυτό το μίσος. Μας έχουν απειλήσει με τόσους πολλούς τρόπους που είμαστε εντελώς αναίσθητοι σε αυτό. Όταν λένε ότι, μετά την προσδοκώμενη νίκη της εχθρικής πλευράς, η ηγεσία του Ράιχ θα υποβληθεί σε άκρως οδυνηρές διαδικασίες, που θα ερευνούν τα υποτιθέμενα εγκλήματά της και σε θανατικές ποινές κάθε πιθανής μορφής που μπορεί κανείς να φανταστεί, δεν μπορούμε παρά να χαμογελάμε περιφρονητικά. Γιατί πρώτα απ' όλα εμείς θα νικήσουμε και μαζί με αυτό αυτές οι παιδαριώδεις καταγραφές των γεγονότων από την πλευρά του εχθρού, που δεν αξίζουν ούτε το χαρτί που ξοδεύουν, θα ξεπεραστούν έτσι κι αλλιώς. Και δεύτερον – για να επιχειρηματολογήσουμε οριστικά γι' αυτούς που μας μισούν και τους εχθρούς μας – ακόμα κι αν πετύχαιναν τον στόχο τους, τότε η δυστυχία και η συμφορά, που θα προέκυπταν για τον λαό μας για πάντα θα ήταν τόσο μεγάλη, που θα ήταν αυτονόητο για την ηγεσία του σε αυτόν τον αγώνα να προηγηθεί στο να πεθάνει με τιμή!

Αυτά όμως δεν είναι οι ανησυχίες με τις οποίες μας απασχολούν σήμερα. Μας απασχολεί μόνο η περαιτέρω επιτυχής συνέχιση του αγώνα μας για ζωή μέχρι το αίσιο και νικηφόρο τέλος του. Οπλιζόμαστε ενάντια σε αυτές τις κολασμένες απειλές με τη σιδερένια πανοπλία του σθένους μας, κρατώντας τα όπλα μας μόνο πιο γερά, αποφασισμένοι να τα χρησιμοποιήσουμε όπου μπορούμε και με όλο το ψυχρό μίσος και τον ένθερμο φανατισμό που είμαστε ικανοί. Ο Γερμανός – είτε στρατιώτης είτε πολίτης, είτε άνδρας είτε γυναίκα, είτε αγόρι είτε κορίτσι – που σκέφτεται διαφορετικά είναι άτιμος! Θα πρέπει να τον αναζητήσετε σε όλη τη χώρα με ένα φανάρι. Δεν θα βρεθούμε ποτέ διατεθειμένοι να υπογράψουμε το δικό μας θανατικό ένταλμα και μετά να περιμένουμε με παραίτηση μέχρι να εκτελεστεί. Εντάξει, θα πρέπει να υποφέρουμε κι άλλο, αλλά τα βάσανα θα έχουν τουλάχιστον ένα νόημα. Περήφανα και πεισματικά θέλουμε να το πάρουμε πάνω μας γιατί έτσι πρέπει να είναι, γιατί είναι ένα πέρασμα προς τη χαρά και τον θρίαμβο, γιατί μας κάνει σκληρούς και αδυσώπητους απέναντι σε όλους και σε ό,τι μας απειλεί στη ζωή μας.

Δεν χρειάζεται να αναφερθώ σε ιστορικά παραδείγματα για να δώσω στον λαό μας τη δύναμη για μια τέτοια στάση απέναντι στον πόλεμο. Τη δύναμη τη βρίσκει στην καρδιά του. Σήμερα, στο σύνολό του, είναι φτιαγμένος από το ίδιο ξύλο από το οποίο κάποτε δημιουργήθηκε η Πρωσία, – εκείνη η Πρωσία που με το όνομά της

έδωσε και στον κόσμο μια νέα πολιτική αντίληψη, αυτή του Πρωσιανισμού. Είναι αυτή η στάση που δεν αποθαρρύνεται από καμία ατυχία, που αντιμετωπίζει με τόλμη και πείσμα μια μοίρα που μοιάζει ακατανίκητη, που δεν πτοείται από κανέναν κίνδυνο, αλλά αντίθετα τον βλέπει καθαρά και έτσι δημιουργεί τις προϋποθέσεις για να τον ξεπεράσει. Πού θα έβρισκε μια πιο ευγενή ενσάρκωση από σήμερα σε όλο το λαό μας στο μέτωπο και στην πατρίδα, στην ανατολή, τη δύση, τον βορρά, τον νότο και στην καρδιά του Ράιχ;

Αν συνήθως σε πιο ευτυχισμένες εποχές λέγαμε ότι είμαστε απόγονοι του Μεγάλου Φρειδερίκου, τώρα πρέπει να το αποδείξουμε. Και αν το κάνουμε αυτό, όπως εκείνη η φτωχή και έρημη Πρωσία κάτω από τον μοναχικό της βασιλιά, θα επικρατήσουμε ακόμη και ενάντια στην ανωτερότητα των εχθρών μας, και μια μέρα θα έρθει ένα Χοενφρίντμπεργκ* στο οποίο θα μπορούμε να νικήσουμε τον αντίπαλο συνασπισμό – που μπορεί να περιλαμβάνει τον μισό κόσμο – και οι ένδοξες σημαίες, όπως τότε μπροστά στον Μεγάλο Φρειδερίκο, θα γονατίσουν μπροστά στον άνδρα που, από την περήφανη εμμονή του καθήκοντος της ιστορικά δημιουργικής ιδιοφυΐας, κάνει το έργο του όχι για τον εαυτό του αλλά για τον λαό του. Θα ξέρουμε πώς να τον ευχαριστήσουμε. Αν είχε ήδη την εμπιστοσύνη μας και την αγάπη μας σε καιρούς ειρήνης – σήμερα του δίνουμε, επιπλέον, όλη την περήφανη επαναστατικότητα της ψυχής του γερμανικού λαού, το φλογερό μίσος κατά των εχθρών μας και έναν όρκο πίστης, αμετάβλητο και άρα αμετάκλητο για τη ζωή και το θάνατο, – σε ό,τι κι αν συμβεί!

Το έθνος μας βρίσκεται σήμερα αντιμέτωπο με τη δυσκολότερη δοκιμασία του. Δεν αμφιβάλλω ούτε στιγμή ότι θα την ξεπεράσει. Θα είναι τραχύ και σκληρό όταν έρθει η τελική απόφαση. Δεν το φοβόμαστε αυτό. Έχουμε συνηθίσει σε απογοητεύσεις, τίποτα πια δεν μπορεί να μας ταρακουνήσει. Αλλά θα έχουμε εξίσου περήφανες νίκες να περιμένουμε, σε όλα τα θέατρα πολέμου και ενάντια σε όλους τους εχθρούς. Δεν θα επαναληφθεί ποτέ η τραγωδία της 9ης Νοεμβρίου 1918, – μάταια την περιμένουν οι εχθροί μας. Ακόμα και στις πιο πικρές ώρες, δεν πρέπει να δείχνουμε το παραμικρό σημάδι αδυναμίας.

Τους αντιμετωπίζουμε **ψύχραιμα** και **γεμάτοι μίσος**, στην πατρίδα και στο μέτωπο. Και τα δύο έχουν γίνει άξιοι ο ένας του άλλου: η πατρίδα στα βάσανα και τη δουλειά, το μέτωπο στον αγώνα και στην γενναιότητα. Κανένας στρατιώτης δεν πρέπει να ακούει τον εχθρό, κανείς δεν πρέπει να εγκαταλείψει το πόστο ή τη θέση του, ακόμα κι αν αυτό του κοστίσει τη ζωή. Πίσω του στέκεται ο λαός του, – εκατομμύρια γυναίκες και παιδιά που βασίζονται σε αυτόν και τον εμπιστεύονται. Κανένας άνδρας ή γυναίκα, κανένα αγόρι ή κορίτσι στην πατρίδα δεν πρέπει να χαλαρώσει στην εκπλήρωση των σκληρών πολεμικών του καθηκόντων, τα οποία πρέπει να συνεχιστούν ακόμη και κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες. Όλο το έθνος πρέπει να

* Η μάχη του Χοενφρίντμπεργκ: Η νίκη του Φρειδερίκου επί των Αυστριακών και των Σάξονων στις 4 Ιουνίου 1745 – δηλαδή στον 2ο Σιλεσιακό πόλεμο.

ξεπεράσει τον εαυτό του στον αγωνιστικό του ενθουσιασμό, στον φανατισμό του και στη γενναιότητα της καρδιάς και της ψυχής του!

Έχουμε τον Αρχηγό μπροστά στα μάτια μας σαν λαμπρό παράδειγμα αυτού. Θα είναι και θα παραμείνει η μεγάλη ιστορική φυσιογνωμία αυτού του γιγαντιαίου αγώνα των εθνών, και θα αναγνωριστεί και σαν τέτοιος από τον κόσμο των εχθρών μας, όταν κάποτε οι ομίχλες του πολέμου, που σήμερα τους στερούν το καθαρό βλέμμα, ξεκαθαρίσουν. Δίνει τον καλό αγώνα με το λαό του. Δεν είναι ντροπή να κάνουμε υποχωρήσεις μπροστά σε μια δεκαπλάσια εχθρική υπεροχή, αλλά η ύψιστη δόξα είναι να μην υποκύπτουμε σε αυτήν! Από αυτή τη δόξα θα προκύψει η ευτυχία και το μέλλον του λαού μας.

Ποιός συνεχίζει να μιλάει σήμερα για εκείνους τους ξεπουλημένους γραφιάδες που, κατά τη διάρκεια των κρίσεων του επταετούς πολέμου, έριξαν πάνω στο μοναχικό βασιλιά τον σκεπτικισμό και τη ματαιοδοξία τους, ποιος άλλος από τους στρατηγούς που, με συντριπτική υπεροχή, του προκάλεσαν οδυνηρές και μερικές φορές σχεδόν μοιραίες ήττες, ποιος από τους βασιλιάδες και τις τσαρίνες που με 40 εκατομμύρια εχθρούς έπεσαν πάνω στη φτωχή μικρή Πρωσία με τα τέσσερα εκατομμύρια της, αλλά δεν την κατέκτησαν γιατί βρέθηκαν αντιμέτωποι με μια βασιλική ψυχή που στεκόταν από πάνω τους, έτοιμη να πολεμήσει ανά πάσα στιγμή, αλλά ποτέ να συνθηκολογήσει ή να υπογράψει μια άδοξη ειρήνη! Όλα έχουν γίνει στάχτη εδώ και καιρό. Αλλά αυτός, ο μεγάλος και μοναδικός βασιλιάς, στέκεται όπως έκανε και τότε, όταν έπρεπε να αποδείξει τον εαυτό του, παρ' ότι τον ειρωνεύονταν, τον χλεύαζαν, τον διέγραφαν, τον νικούσαν χιλιάδες φορές τον χτύπησαν, τον κατέστρεψαν και τον κήρυξαν νεκρό, σήμερα και για πάντα μπροστά στα μάτια μας, σαν το αποφασιστικό φαινόμενο του 18ου αιώνα: η ιδιοφυΐα της σταθερότητας!

Μιμηθείτε τον, εσείς οι Γερμανοί, και να ξέρετε ότι σήμερα το έθνος καθοδηγείται από έναν άνδρα, που είναι αποφασισμένος κάτω από όλες τις συνθήκες να τον μιμηθεί για να εξασφαλίσει τη ζωή σας και των παιδιών σας για το μέλλον! Και είθε ο κόσμος, στη μάταιη θριαμβευτική του φρενίτιδα, να αναρωτιέται πότε-πότε, αν η βιαστική κρίση που επιλέγει να κάνει σήμερα αντέξει στη δοκιμασία της ιστορίας ή όχι, όπως συνέβη τότε στο τέλος του Επταετούς Πολέμου, στη φρενίτιδα του θαυμασμού για εκείνον που δεν ταλαντεύτηκε μπροστά στον κίνδυνο, αλλά μόνο έπιασε πιο σφιχτά τη σημαία που είχε ξεδιπλώσει κάποτε, για να τη μεταφέρει μπροστά, για να φτάσει η πονεμένη ανθρωπότητα σε νέες ακτές και καλύτερες εποχές!

Είπα αυτά που ήθελα να πω. Ξέρω ότι ο λαός μας με καταλαβαίνει. Οι στρατιώτες μας θα ξαναπάρουν τα όπλα στο μέτωπο και οι εργάτες και οι αγρότες μας στην πατρίδα θα επιστρέψουν στη μέγγενη, στη μηχανή και στο αλέτρι τους για να κάνουν το καθήκον τους, το δύσκολο καθήκον τους. Θα ήθελα να μοιραστώ μαζί τους τα περίφημα λόγια που έγραψε ο μεγάλος βασιλιάς στην αδελφή του Αμαλία τον Μάρτιο του 1757, σε ένα από τα κρίσιμα σημεία του μεγάλου του πολέμου· ας μας συντροφεύουν αυτές τις μέρες και τις βδομάδες.

«Στάσου», λέει ο βασιλιάς, «σε παρακαλώ, πάνω από όλα τα γεγονότα. Σκέψου την Πατρίδα και θυμήσου ότι η υπεράσπισή της είναι το πρώτο μας καθήκον. Όταν μάθεις ότι έχει συμβεί μια ατυχία σε έναν από εμάς, ρώτα αν πέθανε πολεμώντας, κι αν είναι έτσι, δόξασε το Θεό γι’ αυτό. Για εμάς υπάρχει μόνο θάνατος ή νίκη, ένα από τα δύο είναι απαραίτητο. Ο καθένας έτσι σκέφτεται εδώ. Τι, ήθελες να θυσιάσουν όλοι τη ζωή τους για το κράτος αλλά τα αδέρφια σου να μην δώσουν το παράδειγμα; Ω, αγαπητή μου αδερφή, αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει τίποτα να περισώσουμε. Είτε είναι η κορυφή της δόξας, είτε η καταστροφή! Η επερχόμενη εκστρατεία είναι σαν αυτή της μάχης των Φαρσάλων για τους Ρωμαίους, ή όπως αυτή των Λεύκτρων για τους Έλληνες, ή σαν αυτή του Ντινά για τους Γάλλους, ή σαν την πολιορκία της Βιέννης για τους Αυστριακούς. Είναι εποχές που θα αποφασίσουν τα πάντα και θα αλλάξουν το πρόσωπο της Ευρώπης. Πριν από αυτή την απόφαση πρέπει να αντιμετωπίσεις τρομερές συμπτώσεις, αλλά μετά την ανάπτυξή τους ο ουρανός καθαρίζει και γίνεται γαλήνιος. Αυτή είναι η κατάστασή μας. Δεν πρέπει να απελπιζόμαστε, αλλά πρέπει να προβλέπουμε κάθε γεγονός και να αποδεχόμαστε αυτό που μας αναθέτει η Πρόνοια με ήρεμο πρόσωπο, χωρίς υπερηφάνεια για τις καλές επιτυχίες και χωρίς ταπείνωση από τις αποτυχίες».